

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 У 025832 20 Увп
Бања Лука, 16.2.2022.године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија, Страхинје Ђурковића предсједника вијећа, Душка Бојовића и Смиљане Мрша чланова вијећа, уз учешће записничара Тамаре Кочић, у управном спору по тужби Републике Српске, заступане по законском заступнику Правобранилаштво РС – Сједиште замјеника у Б., (у даљем тексту: тужилац), против рјешења број ... од 29.10.2019. године Управе (у даљем тексту: тужена), у предмету излагања на јавни увид података о непокретностима и утврђивања права на непокретностима, одлучујући о захтјеву тужиоца за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Бањалуци број 11 0 У 025832 19 У од 2.7.2019. године, у нејавној сједници одржаној дана 16.2.2022. године донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Образложење

Побијаном пресудом је одбијена тужба против оспореног акта тужене, којим је одбијена жалба тужиоца изјављена против рјешења Подручне јединице Ч. – Комисија за излагање на јавни увид података о непокретностима и утврђивање права на непокретностима (у даљем тексту: Комисија) број ... од 29.7.2019. године, којим је утврђен садржај непокретности у привременом листу непокретности (ПЛН) број 196 катастарске општине (к.о.) И., које се састоје од земљишта означеног бројевима катастарских парцела, и то број 3752 Р., шума 5. класе у површини од 12853 м² и број 3753 Р., пашњак 5. класе у површини од 7535 м², на којим непокретностима се утврђује право својине у корист И. (Ј.) Ј. из М. Х. – Б. са дијелом 1/1, на којим непокретностима нема терета ни ограничења у вези са располагањем, па да ће се сходно томе у катастру непокретности к.о. И. извршити упис података о тим непокретностима и носиоцу права на непокретностима, а да је ПЛН број 196 к.о. И. саставни дио тог рјешења.

Одбијање тужбе образложено је разлозима да је оспорени акт правилан, јер је на утврђено чињенично стање примијењен одговарајући материјални пропис, без повреде правила поступка од утицаја на рјешење ствари, па тако да је у поступку излагања на јавни увид података о непокретностима и утврђивања права на тим непокретностима (у даљем тексту: поступак излагања) извршена идентификација парцела и примјеном одредаба члана 85. и 85а. Закона о премјеру и катастру Републике Српске („Сл. гласник Републике Српске“ број 6/12 и 110/16, у даљем тексту: Закон о премјеру и катастру) као вјероватнији власник у односу на Р. С., уписано поменуто физичко лице. При томе су цијењени изведени докази а и чињеница да за потребе премјера није извршено обиљежавање од стране носиоца јавног права, сходно чему није било могуће одвојити дио парцеле који је по старом премјеру уписан у корист општенародне имовине, а са чим у вези је тужилац као странка са мање вјероватним правом упућен на покретање одговарајућег поступка пред надлежним судом или органом управе, ради доказивања свог права. Стога на другачије одлучивање нису од утицаја наводи тужиоца да је у

поступку излагања тражио да се утврди да ли је у питању узурпација земљишта, те да ли је рјешавана, односно да ли је вршено разграничење и обиљежавање узурпираног земљишта које је у својини физичког лица, као и да ли је земљиште на терену у посједу другог физичког лица.

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање те пресуде (у даљем тексту: захтјев), тужилац оспорава њену законитост, због повреде закона, другог прописа или општег акта и повреде прописа о поступку која је могла бити од утицаја на рјешење ствари. Понавља приговоре изнијете у тужби који се односе на то да је у поступку излагања тражио да се утврди да ли је у питању узурпација земљишта, те да ли је рјешавана, односно да ли је вршено разграничење и обиљежавање узурпираног земљишта које је у својини физичког лица, у вези чега је предлагао да се изађе на терен и изврши цијепање парцела и прерачунавање сусвојинских удјела, који приговори нису прихваћени. Сходно томе сматра да је оспорени акт неправилан, те истиче да уколико има лац права на непокретности не изврши обиљежавање граничне тачке парцеле, онда је то законска обавеза тужене геодетске управе (или геодетске организације коју ангажује), јер је тужена носилац послова који су од „општег интереса“ за РС, као што је поступак излагања, па тако да је тужена била дужна да изврши обиљежавање земљишта на основу података из земљишне књиге, на коју чињеницу се није освврнула ни тужена у оспореном акту а ни суд у побијаној поресуди. Предлаже да се побијана пресуда преиначи тако да се тужба уважи и оспорени акт поништи.

Тужена у одговору на захтјев остаје код разлога оспореног акта, па предлаже да се захтјев одбије.

Размотривши захтјев, одговор тужене, побијану пресуду, оспорени акт и цјелокупне списе предметне управне ствари, по одредбама члана 39. Закона о управним споровима („Сл. гласник Републике Српске“ број 109/05 и 63/11, у даљем тексту: ЗУС), одлучено је као у изреци ове пресуде из сљедећих разлога:

Из списка произилази да је поступак излагања за непокретности евидентирани у ПЛН број 196 к.о. И., одржан дана 21.2.2018. године, при чему је идентификацијом утврђено да су предметне парцеле по новом премјеру означене као к.ч. број 3752 и број 3753 укупне површине 20400 м², уписане у п.л. број 196 к.о. И. на име И. (Ј.) Ј. са правом посједа 1/1, а по старом премјеру се односе на земљиште означено као к.ч. број 4525/1 уписано у зк. улошку број 410 с.п. И. у којем је укњижена општенародна имовина са правом својине 1/1 дијела и к.ч. број 4515 уписану у зк. уложак број 519 с.п. И. у којем је укњижено наведено физичко лице са правом сусвојине од 8/600 дијела. С тим у вези је одржана усмена расправа, па је на основу изведених доказа утврђено да стање уписано у земљишној књизи не одговара стварном стању, из разлога што је поменуто физичко лице у посједу предметних парцела од 1969. године, а само се дио грунтовне парцеле односи на парцелу означену као к.ч. број 3753, слиједом чега је Комисија поступајући у складу са члановима 85. и 85а. Закона о премјеру и катастру, као вјероватнијег власника у ПЛН број 196 к.о. И. уписала то физичко лице, док је тужиоца као странку са мање вјероватним правом упутила на покретање одговарајућег поступка код надлежног суда или органа управе. То рјешење Комисије је одбијањем жалбе тужиоца, потврђено оспореним актом, те оснажено побијаном пресудом, са разлозима који су већ изнесени у уводном дијелу образложења ове пресуде.

Побијана пресуда је правилна и законита.

Одредбом члана 84. став 1. Закона о премјеру и катастру је прописано да се утврђивање права на непокретностима врши на основу: стања уписаног права у земљишној књизи ако се установи да тај упис одговара стварном стању (тачка а), правоснажних одлука надлежних органа и судова, закључених уговора и других исправа које су основ за упис права на непокретностима (тачка б) и података из катастарског оператата који одговара стварном стању (тачка в). Према ставу 3. тог члана, ако не постоје докази о праву на непокретностима из става 1. тачка а) до в) тог члана, упис права на непокретностима може се одредити на основу других спроведених доказа (саслушања свједока, последњег стања посједа, изјаве странака и других сличних доказа).

Како је у конкретном случају Комисија на основу изведених доказа, право власништва на предметним непокретностима уписала у корист поменутог физичког лица као вјероватнијег власника, цијенџи чињеницу да за потребе премјера није извршено обиљежавање од стране носиоца јавног права, сходно чему није било могуће одвојити дио парцеле који је по старом премјеру уписан у корист општенародне имовине у односу на дио парцеле који је уписан на физичка лица, у вези са чим је тужиоца као странку са мање вјероватним правом и упутила на покретање одговарајућег поступка пред надлежним судом или органом управе ради доказивања свог права, у конкретном случају је и по мишљењу овог суда материјално право правилно примијењено.

С тим у вези треба додати да се на основу одредбе члана 87. став 1. истог закона, против рјешења Комисије може изјавити жалба туженој, али да се жалбом сходно ставу 2. тог члана, може побијати рјешење само у погледу утврђених података премјера и катастарског класирања земљишта, док се у погледу утврђивања права на непокретностима може, на основу става 3. тог члана, у року од 30 дана од дана пријема рјешења покренути парнични или ванпарнични поступак код надлежног суда. Сходно томе, ни остали приговори тужиоца, који се у суштини и односе на утврђено право својине, нису од утицаја на правилност оспореног акта, а самим тим ни побијане пресуде.

При томе нису учињене ни повреде правила поступка на које се тужилац позива, јер је Комисија у свему поступила у складу са законским овлашћењима, имајући у виду да се тек по окончању евентуалног поступка рјешавања узурпације а и донесеног правоснажног рјешења везано за парцеле које су предмет излагања, може вршити цијепање парцела на захтјев заинтересованих странака и утврђивање права својине на узурпираном земљишту послје цијепања, али које овлашћење за цијепање земљишта Комисија нема.

Из изнијетих разлога, како ни остали наводи из захтјева нису могли утицати на другачије одлучивање, по оцјени овог суда у побијаној пресуди није остварен ниједан од разлога из одредбе члана 35. став 2. ЗУС-а, па се захтјев тужиоца, на основу одредбе члана 40. став 1. истог закона, одбија.

Записничар
Тамара Кочић

Предсједник вијећа
Страхиња Ђурковић

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић